

Arrest

nr. 30 236 van 31 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister bevoegd voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 15 april 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. TORFS, die loco advocaat B. WELKENHUYSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Iraakse nationaliteit verklaart op 22 november 2004 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 23 november 2004 verklaart verzoeker zich vluchteling.

Op 7 juli 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de hoedanigheid van vluchteling aan verzoeker geweigerd wordt.

Op 19 augustus 2005 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Bij arrest nr. 795 van 17 juli 2007 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 10 oktober 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 september 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 3 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 november 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 27 november 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 3 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 juni 2008 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 23 september 2008 richt Finland een verzoek tot overname van verzoeker aan de Belgische autoriteiten. Verzoeker was naar Finland vertrokken en had daar asiel aangevraagd.

Op 10 februari 2009 wordt verzoeker overgedragen aan de Belgische autoriteiten. Tevens wordt de derde asielaanvraag van verzoeker behandeld.

Op 12 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 1 april 2009 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. Dit beroep is bij de Raad gekend onder het nummer 39 606.

Op 1 april 2009 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 15 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 23.11.2004 een eerste asielaanvraag indiende die op 17.07.2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgesloten met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 14.11.2007 een tweede asielaanvraag indiende die op 27.11.2007 door Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 10.02.2009 een derde asielaanvraag indiende die op 12.03.2009 door Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 01.04.2009 een vierde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart problemen te hebben omwille van een liefdesrelatie met een Koerdisch meisje. Overwegende dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen reeds in zijn beslissing dd. 07.07.2005 stelde dat de problematiek er één is van persoonlijke en familiale aard en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Geneve valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn ouders en hijzelf nog steeds dezelfde problemen hebben. Overwegende dat de problemen waar betrokkene naar verwijst reeds behandeld werden tijdens de procedures van de vorige asielaanvragen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor

*vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980.
De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

2. Rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“Verwerende partij stelt in haar schrijven van 15 april 2009 dat aan verzoeker door de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid werd medegedeeld dat zijn asielaanvraag werd geweigerd in overweging te nemen, om volgende reden:

Overwegende dat betrokkene verklaart problemen te hebben omwille van een liefdesrelatie met een Koerdisch meisje.

Overwegende dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen reeds in zijn beslissing dd. 07.07.2005 stelde dat de problematiek er één is van persoonlijke en familiale aard en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève valt.

Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn ouders en hijzelf nog steeds dezelfde problemen hebben. Overwegende dat betrokken bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

1. nieuwe elementen

Een asielzoeker kan na afloop van een eerdere asielprocedure een nieuwe asielaanvraag indienen als hij nieuwe elementen heeft.

In casu verwijst verzoeker naar nieuwe gebeurtenissen die plaatsgevonden hebben na het in beraad nemen van de vorige asielaanvraag.

In de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 dient verzoeker

- nieuwe gegevens aan te brengen;*
- aan te tonen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag cf. art. 48/3,*
- waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.*

Verzoeker gaat inderdaad nog onder dezelfde problemen gebukt als deze waarvoor hij zijn land diende te verlaten;

Hij wordt immers nog steeds gevisieerd door de familie van zijn ex-vriendin.

Er kan ook geen afbreuk worden gedaan aan het feit dat deze vrouw door haar familie vermoord werd. Verzoeker koestert aldus terecht een gegronde vrees voor vervolging, waarbij het objectief element (de gegrondheid van de vrees) en het subjectief element (vrees) waarnaar artikel 1 A2 van het Vluchtelingenverdrag van 1951 verwijst, aanwezig zijn.

Het subjectief element verwijst naar een bewustzijn van het risico van vervolging in geval van terugkeer in hoofde van verzoeker;

Het objectief element verwijst naar de gegrondheid van de vrees, waarbij de kernvraag is of verzoeker veilig naar zijn land van herkomst kan terugkeren.

Wanneer we hierbij het actuele risico en de graad van risico zouden bepalen kan men niet anders dan besluiten dat dit risico op vervolging door de familie van de vermoorde vrouw zowel nog actueel is in hoofde van verzoeker als dat het risico op daadwerkelijke vervolging nog steeds bestaat. Dit risico blijft aldus tevens bestaan voor de toekomst.

Verzoeker verwijst naar de actuele situatie in Irak die nog veraf staat van enige stabilisatie;
Verzoeker verwijst eveneens naar de bijlagen van zijn verzoekschrift die documenteren dat hij in zijn land van herkomst (nog) niet zal kunnen terugvallen op bescherming van de politionele overheden;
Verzoeker meent dat de huidige situatie in Irak als nieuw element dient beschouwd te worden.

Hij refereert naar rechtspraak van de Raad van State vermits hij de mogelijkheid moet geboden worden stukken over te leggen die zijn toestand geloofwaardig maken.

Zie R.v.St., Thijs, nr. 24.651 van 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; Lambrechts, W. Geschillen van bestuur, 43: Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Verzoeker voegt dan ook als bijlage deze stukken toe aan zijn verzoekschrift.

De actuele situatie in Irak staat immers nog veraf van enige stabilisatie ondanks de goedkeuring van resolutie 1770 van de VN.

De hiervoor beschreven traumatische omstandigheden sterken verzoeker in zijn overtuiging dat hij bij een eventuele terugkeer met zekerheid geconfronteerd zal worden met harde represailles en bedreigingen en hij niet zal beschermd worden door politie of overheid, gezien deze huidige periode van destabilisatie, die als nieuw element dient beschouwd te worden.

2. persoonlijke problematiek

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen stelde in haar Motivering: reeds in zijn beslissing dd. 07.07.2005 stelde het Commissariaat

Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen dat de problematiek er één is van persoonlijke en familiale aard en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève valt.

Verzoeker kan met deze stelling niet akkoord gaan.

Hij heeft er immers belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig dat hij het grondgebied niet dient te verlaten;

Een verwijdering van het Belgisch grondgebied zou grote problemen veroorzaken voor verzoeker nu zijn veiligheid bij een gedwongen terugkeer naar Irak geenszins kan verzekerd worden gelet op de voorgeschiedenis;

De hierboven beschreven traumatische omstandigheden staven dat verzoeker bij een eventuele terugkeer met zekerheid geconfronteerd zal worden met harde represailles en bedreigingen en hij niet zal beschermd worden door politie of overheid.

3. dwingende redenen en persoonlijke problematiek

Verzoeker zou bovendien nog dwingende redenen kunnen inroepen om te weigeren naar zijn land van herkomst terug te keren, voortvloeiende uit vroegere vervolgingen.

Ook wanneer de omstandigheden in het land van herkomst over het algemeen zijn veranderd (nieuw element - veranderende omstandigheid) dat de status van vluchteling en asiel niet langer noodzakelijk zouden zijn, kunnen er voor individuele asielzoekers specifieke omstandigheden bestaan die voortdurende internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Er is dan met andere woorden geen vrees voor vervolging in de toekomst vereist, omdat de vervolging in het verleden zodanig ernstig was waardoor deze ondergane vervolging al als voldoende grond voor bescherming wordt beschouwd.

Hiervan getuigt het geweld tegen de vermoorde ex-vriendin en verzoeker.

Een asielzoeker kan ook naar analogie met het artikel 1C(5) en (6) Vluchtelingenverdrag 'dwingende redenen' voortvloeiende uit vroegere vervolging inroepen om te weigeren beroep te doen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst

4. artikel 3 E.V.R.M.

Aangezien de beslissing omtrent de regularisatie eveneens rekening moet houden met artikel 3 E.V.R.M. dat stelt dat een terugkeer naar het land dat dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering onmenselijk is.

Het hoeft geen betoog dat een gedwongen terugkeer voor verzoeker betekent dat hij zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens, hetgeen eens te meer een grote traumatische schok zou betekenen die dient te worden vermeden."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de elementen nieuw dienen te zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en dat duidelijk uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van voornoemd artikel naar voor bracht. Verwerende partij is van

mening dat de bestreden beslissing ook tot uiting brengt dat de gemachtigde van de minister daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan. Verwerende partij stelt dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker niet van die aard te zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar verzoeker op geen enkele manier aantoont dat wordt voldaan aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij wijst er bovendien op dat verzoeker thans geen stukken kan gaan aanbrengen, nu deze bij de gemachtigde van de minister niet gekend waren ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), duidt verwerende partij erop dat zij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het grondgebied en dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk. Bij een theoretische uiteenzetting en verwijzing naar rechtspraak over artikel 3 van het EVRM, is verwerende partij van mening dat er allerminst sprake is van duidelijke en ernstige redenen in de zin van artikel 3 van het EVRM daar verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt en daar reeds in het kader van de asielprocedure van verzoeker werd geoordeeld dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen sprake is van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Volgens verwerende partij werd artikel 3 van het EVRM niet geschonden. Verwerende partij concludeert dat de gemachtigde van de minister, na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, terecht heeft beslist om de vierde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. De bestreden beslissing toont dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van de beslissing zorgvuldig te werk is gegaan en dat de beslissing op genoegzame wijze met draagkrachtige motieven werd omkleed.

3.3. In de repliekmemoire zet verzoeker het volgende uiteen:

"II IN RECHTE

Verwerende partij stelt in haar schrijven van 13 mei 2009 dat aan verzoeker door de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid werd medegedeeld dat zijn asielaanvraag werd geweigerd in overweging te nemen, om volgende reden:

Overwegende dat betrokkene verklaart nog steeds dezelfde problemen te hebben. Overwegende dat de problemen waar betrokkene naar verwijst reeds behandeld werden tijdens de procedures van de vorige asielaanvragen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met voormeld besluit, zodat hij zich verplicht ziet hiertegen beroep tot nietigverklaring aan te tekenen.

In de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 dient verzoeker nieuwe gegevens aan te brengen;

aan te tonen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag cf. art. 48/3,

waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Verzoeker gaat inderdaad nog onder dezelfde problemen gebukt als deze waarvoor hij zijn land diende te verlaten;

Hij wordt immers nog steeds gevisieerd door de familie van zijn ex-vriendin.

Er kan ook geen afbreuk worden gedaan aan het feit dat deze vrouw door haar familie vermoord werd.

Verzoeker koestert aldus terecht een gegronde vrees voor vervolging, waarbij het objectief element (de gegrondheid van de vrees) en het subjectief element (vrees) waarnaar artikel 1 A2 van het Vluchtelingenverdrag van 1951 verwijst, aanwezig zijn.

Het subjectief element verwijst naar een bewustzijn van het risico van vervolging in geval van terugkeer in hoofde van verzoeker;

Het objectief element verwijst naar de gegrondheid van de vrees, waarbij de kernvraag is of verzoeker veilig naar zijn land van herkomst kan terugkeren.

Wanneer we hierbij het actuele risico en de graad van risico zouden bepalen kan men niet anders dan besluiten dat dit risico op vervolging door de familie van de vermoorde vrouw zowel nog actueel is in hoofde van verzoeker als dat het risico op daadwerkelijke vervolging nog steeds bestaat. Dit risico blijft aldus tevens bestaan voor de toekomst.

Verzoeker zou bovendien nog dwingende redenen kunnen invoeren om te weigeren naar zijn land van herkomst terug te keren, voortvloeiende uit vroegere vervolgingen.

Verzoeker verwijst naar de actuele situatie in Irak die nog veraf staat van enige stabilisatie;

Verzoeker verwijst eveneens naar de bijlagen van zijn verzoekschrift die documenteren dat hij in zijn land van herkomst (nog) niet zal kunnen terugvallen op bescherming van de politionele overheden;

Verzoeker meent dat de huidige situatie in Irak als nieuw element dient beschouwd te worden.

Hij refereert hiervoor naar rechtspraak van de Raad van State vermits hij de mogelijkheid moet geboden worden stukken over te leggen die zijn toestand geloofwaardig maken.

Zie R.v.St, Thijs, nr. 24.651 van 18 september 1984, RW., 1984-85, 946; Lambrechts, W. Geschillen van bestuur, 43: Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Verzoeker voegt dan ook als bijlage deze stukken toe aan zijn verzoekschrift.

Verwerende partij stelt dat er in casu geen sprake is van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zodat art. 3 EVRM niet geschonden is.

Ook wanneer de omstandigheden in het land van herkomst over het algemeen zijn veranderd (nieuw element - veranderende omstandigheid) dat de status van vluchteling en asiel niet langer noodzakelijk zouden zijn, kunnen er voor individuele asielzoekers specifieke omstandigheden bestaan die voortdurende internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Er is dan met andere woorden geen vrees voor vervolging in de toekomst vereist, omdat de vervolging in het verleden zodanig ernstig was waardoor deze ondergane vervolging al als voldoende grond voor bescherming wordt beschouwd.

Hiervan getuigt het geweld tegen de vermoorde ex-vriendin en verzoeker.

Een asielzoeker kan ook naar analogie met het artikel 1C(5) en (6) Vluchtelingenverdrag 'dwingende redenen' voortvloeiende uit vroegere vervolging invoeren om te weigeren beroep te doen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst."

3.4. In wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van het middel en in de mate dat verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de bijkomende elementen die door verzoeker werden aangebracht niet in rekening worden genomen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking

hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de vierde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

Verzoeker werpt op dat de actuele situatie in Irak, als nieuwe gebeurtenis die heeft plaatsgevonden na het in beraad nemen van de vorige asielaanvraag, dient aanvaard te worden. Verzoeker benadrukt dat ook zijn persoonlijke problematiek bij een gedwongen terugkeer nog steeds bestaat.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt nog steeds onder dezelfde problemen gebukt te gaan als deze waarvoor hij zijn land diende te verlaten, merkt de Raad op dat deze problematiek reeds onderzocht werd door de bevoegde asielinstanties zodat verwerende partij terecht stelt in de bestreden beslissing *“dat betrokkene verklaart problemen te hebben omwille van een liefdesrelatie met een Koerdisch meisje. Overwegende dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen reeds in zijn beslissing dd. 07.07.2005 stelde dat de problematiek er één is van persoonlijke en familiale aard en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Geneve valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn ouders en hijzelf nog steeds dezelfde problemen hebben. Overwegende dat de problemen waar betrokkene naar verwijst reeds behandeld werden tijdens de procedures van de vorige asielaanvragen.”*

Waar verzoeker aan de Raad lijkt te vragen om een nieuwe beoordeling van zijn asielaanvraag te maken, moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

In de mate waarin verzoeker aanvoert dat hij terecht een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A2 van de Conventie van Genève koestert, wijst de Raad er op dat hij in casu optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de

uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

In de mate waarin verzoeker verwijst naar de algemene toestand in Irak, zoals beschreven in de door hem bij het verzoekschrift gevoegde rapporten, wordt opgemerkt dat verzoeker deze algemene toestand niet heeft vermeld naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag zodat verwerende partij hier niet diende op in te gaan en dat deze algemene verwijzing geen afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“dat betrokkene verklaart problemen te hebben omwille van een liefdesrelatie met een Koerdisch meisje. Overwegende dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen reeds in zijn beslissing dd. 07.07.2005 stelde dat de problematiek er één is van persoonlijke en familiale aard en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Geneve valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn ouders en hijzelf nog steeds dezelfde problemen hebben. Overwegende dat de problemen waar betrokkene naar verwijst reeds behandeld werden tijdens de procedures van de vorige asielaanvragen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980.”* Ten slotte komt het niet aan de Raad toe om in het kader van zijn annulatiebevoegdheid deze rapporten te onderzoeken. Ten overvloede merkt de Raad op dat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met de actuele situatie in Irak en de rapporten bij het nemen van de bestreden beslissing nu verzoeker deze niet had aangehaald en bijgebracht bij zijn vierde asielaanvraag.

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van het middel, voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, is verzoeker de mening toegedaan dat hem de mogelijkheid moet worden geboden om stukken over te leggen die zijn toestand geloofwaardig maken. Verzoeker voert dus de hoorplicht aan in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker wijst hierbij ook op de stukken die hij bij het verzoekschrift als bijlage voegde, namelijk rapporten betreffende de situatie in Irak.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar het arrest nr. 24 651 van 18 september 1984 van de Raad van State waarbij verzoeker het volgende laat gelden: *“Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken”*.

Hoewel deze rechtspraak zegt wat ze zegt, doet deze kritiek van verzoeker geenzins afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing, daar er vooreerst op gewezen dient te worden dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). Door de bestreden beslissing wordt de vierde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar vloeit voort uit de toepassing van het desbetreffende wetsartikel. In casu kan verzoeker dit argument bijgevolg niet op een dienstige wijze aanvoeren.

Vervolgens wordt erop gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen

uiteenzetten in zijn vierde asielaanvraag en de mogelijkheid heeft gekregen om zijn aanvraag met bewijsstukken te staven. Verzoeker maakt in het licht van voormeld betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de minister de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding.

In een derde onderdeel van het middel stelt verzoeker dat hij met de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, namelijk dat de problematiek van verzoeker er één is van persoonlijke en familiale aard en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève valt, niet akkoord kan gaan.

Er dient opgemerkt te worden dat huidig beroep is ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van 15 april 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en niet gericht is tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 7 juli 2005. Verzoeker stelde reeds tegen deze beslissing beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Bij arrest nr. 795 van 17 juli 2007 weigerde de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. In deze procedure had verzoeker reeds de mogelijkheid om al zijn grieven tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op te werpen. Bijgevolg heeft de opmerking van verzoeker dat hij niet akkoord kan gaan met de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen geen uitstaans met de huidige bestreden beslissing en kan aldus niet dienstig aangevoerd worden.

In wat als een vierde onderdeel van het middel kan worden beschouwd, houdt verzoeker voor een belang te hebben bij het door hem ingestelde beroep. De Raad merkt op dat er niet wordt getwijfeld aan verzoekers belang. Het vierde onderdeel van het middel kan niet als een uiteenzetting van een middel worden aangenomen.

Verzoeker voert vervolgens in een vijfde onderdeel van het middel de schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op hem persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een verwijzing naar algemene rapporten in verband met de situatie in zijn eigen land volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt, buiten de feiten die reeds werden onderzocht door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel in het kader van zijn asielrelaas, als in het kader van de subsidiaire bescherming en in beroep werden beoordeeld door de Raad, die kunnen wijzen op een dergelijke schending.

Wat betreft de overige elementen die verzoeker in zijn vierde asielaanvraag en zijn verzoekschrift aanhaalde, stelt verwerende partij in de bestreden terecht dat *“Overwegende dat betrokkene verklaart problemen te hebben omwille van een liefdesrelatie met een Koerdisch meisje. Overwegende dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen reeds in zijn beslissing dd. 07.07.2005 stelde dat de problematiek er één is van persoonlijke en familiale aard en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Geneve valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn ouders en hijzelf nog steeds dezelfde problemen hebben. Overwegende dat de problemen waar betrokkene naar verwijst reeds behandeld werden tijdens de procedures van de vorige asielaanvragen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen*

bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980.”

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid om te stellen dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan (...) voor een reëel risico op ernstige schade (...). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er geen aandacht werd geschonken aan een mogelijke schending van het artikel 3 van het EVRM.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing niet betwist en dat verzoeker in het verzoekschrift bijgevolg geen elementen aanbrengt, buiten de feiten die reeds werden onderzocht door de Commissaris-generaal zowel in het kader van zijn asielrelaas, als in het kader van de subsidiaire bescherming en in beroep werden beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de onwettigheid van de bestreden beslissing tot gevolg kunnen hebben.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht het volgende overwogen: *“Overwegende dat betrokkene verklaart problemen te hebben omwille van een liefdesrelatie met een Koerdisch meisje. Overwegende dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen reeds in zijn beslissing dd. 07.07.2005 stelde dat de problematiek er één is van persoonlijke en familiale aard en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Geneve valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn ouders en hijzelf nog steeds dezelfde problemen hebben. Overwegende dat de problemen waar betrokkene naar verwijst reeds behandeld werden tijdens de procedures van de vorige asielaanvragen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

Waar verzoeker tenslotte in zijn verzoekschrift stelt dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende rekening hield met de concrete elementen van verzoekers situatie, merkt de Raad op dat verzoeker als nieuwe gegevens voor zijn vierde asielaanvraag enkel verwees naar de problemen omwille van zijn relatie met een meisje. De bestreden beslissing stelt dus terecht dat *“Overwegende dat de problemen waar betrokkene naar verwijst reeds behandeld werden tijdens de procedures van de vorige asielaanvragen..”* De Raad herhaalt dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput. Het komt dus niet aan de gemachtigde van de minister toe om deze problemen nog eens te onderzoeken. Verzoeker maakt daarenboven in zijn verzoekschrift niet duidelijk met welke concrete elementen van zijn situatie verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET